

Prime partis libri Pastoralis cure

lonie tūc reus de elatiōe extitit cū ad clas-
tōis verba peruenit. Quippe qui ore p;
phetico rante eū ad elationē tacuit: sen-
tentia reprobatōis audiuit. Culpa nāq;
perpetrare supbie iā ante deterserat: qui
omnipotētē dēū: quē se offerdisse reppe-
rit: cūctis subsequētibus predicauit. Sed
post hec successu sue potestatis elatus est
dū magna se fecisse gauderet: cūctis prius
in cogitatiōe se pretulit: r post adhuc tu-
midus dixit: Mōne hec est Babylon ma-
gna: q̄ ego edificaui in domū regni: r in
robore fortitudinis mee: r in gloria deco-
ris mei? Que videlicet vox illius ire vin-
dictā aperte pertulit: q̄ occulta elatio ac-
cendit. Hā districtus iudex prius inuisiblē
liter vidit: qđ post publice ferēdo repre-
hendit. An r in irratiōale hūc anīal ver-
tit: ab humana societate sepauit: agri be-
stīs mutata mēte coniūxit: vt districto vi-
delicet iustoq; iudicio hō quoq; esse per-
deret: que magnū se vltra hoīes estimass̄
Hec itaq; pferētes nō potestatē reprehē-
dimus: sed ab appetitu illius cordis infir-
mitatē munim?: ne impfecti quiq; culmē
arripere regim̄s audeāt: r qui in planis
stātes titubāt: in precipiti pedē ponant.

**De illis qui exēplo ceteris p
desse possunt: sed quietē p̄priā
sectando dīmittūt.** Cap. V.

n Am sūt nōnulli qui eximta vir-
tutū dona percipiūt: r p exer-
citatiōe ceteroꝝ magnis mune-
ribus exaltan̄. Qui studio ca-
silitatis mūdi abstinentie roboze validi: do-
ctrine dāpibus referti: patiētie lōganimi-
tate humiles: auctoritatis fortitudine ere-
cti: pietatis gratia benigni: iusticie seueri-
tate districti sunt. Qui nimirū culmen re-
giminū si vocati: suscipe rennūt: ip̄a sibi
plerūq; dona adimūt: que nō p se tantū-
modo: sed etiā pro alijs acceperūt. Cūq;
sua r nō alioꝝ lucra cogitāt: ip̄is se que p
uata habere appetūt: bonis priuāt. Hinc
nāq; ad discipulos veritas dicit: Non po-
test ciuitas abscondi supra montē posita: ne

q̄ accendūt lucernā: r ponūt eam sub mo-
dio: sed supra candelabru vt luceat oībus
qui in domo sūt. Hinc p̄etro ait: Symō
iōhānis amas me? Qui cū se amare p̄ti-
nus respōdisset: audiuit. Si diligis me:
pasce oves meas. Si ergo dilectōis est te
st̄imoniu cura pastoris: quisq; virtutibus
pollens: gregē dei rennuit pascere: pasto-
rē summū p̄uincit nō amare. Hinc p̄au-
lus dicit: Si xp̄s p oībus mortuus est: g
oēs mortui sunt: r p oībus mortu⁹ est: su-
perest: vt qui viuūt: iā nō sibi viuāt: sed ei
qui pro ip̄is mortu⁹ est: r resurrexit. Hinc
Moyses ait: Vxorē fratribus sine filiis de-
functi: sup̄stes frater accipiat: atq; ad no-
mē fratribus filios gignat. Quā si accipere
forte rēnuerit: huic ī faciē mulier expuat:
vnūq; ei pedē ppinqu⁹ discalciat: eiusq;
habitaculi domus discalciati voceſ. Fra-
ter quippe defunct⁹ ille est: qui post resur-
rectiōis gloriā apperiēs dixit: Ite nūcia-
te fratrib⁹ meis. Qui quasi sine filiis obi-
it: quia adhuc electoꝝ suoꝝ numerū non
impleuit. Huius sc̄z vxorē frater sup̄stes
sortiri precipit: qđ dignū pfecto est vt cu-
ra sc̄e ecclesie ei qui hāc bñ regere p̄ualet
imponat: cui nocenti in faciē mulier expu-
it: qđ quisq; ex munib⁹: que percepit
pdesse alijs nō curat: bonis qđ ei⁹ sc̄ā ec-
clesia exprobās: ei quasi in faciē saliuā ta-
ctat. Eui ex vno pede calciamentū tollit:
vt discalciati domus eius voceſ. Scriptū
quippe est. Calciati pedes in preparatiōe
euāgeliū pacis. Si ergo vt nostrā: sic cus-
rā p̄imi gerimus: vtrūq; pedē per calcia-
mentū munim? Qui vero suā cogitās vti-
litatē p̄imoꝝ negligit: quasi vni⁹ pedis
calciamentū cū dedecore amittit. Siē ita
q̄ nōnulli: q̄ magnis: vt dixim⁹: mūerib⁹
ditati: dū solius contēplatiōis studijs in-
ardescūt: parere vtilitati in p̄imoꝝ pres-
dicatiōe refugiūt: secretū quietis diligūt:
secessum speculatiōis petūt. De quo si di-
strictē iudicent: ex tātis proculdubio rei
sunt: quātis veniētes ad publicū pdesse
potuerūt. Qua em̄ menteis qui p̄missis
p̄futurus enitesceret: vtilitati ceteroꝝ se-